

něco o ženě za

román
známé scenáristky
MARKÉTY DOČEKALOVÉ

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude **trestně stíháno**.

Používání elektronické verze knihy je umožněno jen osobě, která ji legálně nabyla a jen pro její osobní a vnitřní potřeby v rozsahu stanoveném autorským zákonem. Elektronická kniha je datový soubor, který lze užívat pouze v takové formě, v jaké jej lze stáhnout s portálu. Jakékoliv neoprávněné užití elektronické knihy nebo její části, spočívající např. v kopírování, úpravách, prodeji, pronajímání, půjčování, sdělování veřejnosti nebo jakémkoliv druhu obchodování nebo neobchodního šíření je zakázáno! Zejména je zakázána jakákoliv konverze datového souboru nebo extrakce části nebo celého textu, umístování textu na servery, ze kterých je možno tento soubor dále stahovat, přitom není rozhodující, kdo takovéto sdílení umožnil. Je zakázáno sdělování údajů o uživatelském účtu jiným osobám, zasahování do technických prostředků, které chrání elektronickou knihu, případně omezují rozsah jejího užití. Uživatel také není oprávněn jakkoliv testovat, zkoušet či obcházet technické zabezpečení elektronické knihy.

Klinika pro léčbu neplodnosti a ženských nemocí

přednosta: Prof. MUDr. Zdeněk Malý, CSc.

Certifikována ISO 9001:2000

www.unica.cz

Něco za něco

Markéta Dočekalová

Vydala Grada Publishing, a.s.

U Průhonu 22, Praha 7

obchod@grada.cz, www.grada.cz

tel.: +420 234 264 401, fax: +420 234 264 400

jako svou 4395. publikaci

Odpovědná redaktorka Mgr. Dana Flídrová

Sazba Jana Řeháková, DiS.

Počet stran 240

První vydání, Praha 2011

Vytiskly Tiskárny Havlíčkův Brod, a.s.

© Grada Publishing, a.s., 2011

Cover Design © Grada Publishing, a.s., 2011

Názvy produktů, firem apod. použité v knize mohou být ochrannými známkami nebo registrovanými ochrannými známkami příslušných vlastníků.

ISBN 978-80-247-3943-4 (tištěná verze)

ISBN 978-80-247-7495-4 (elektronická verze ve formátu PDF)

© Grada Publishing, a.s. 2012

MARTINA

12. 5. 2009

Již několik měsíců je to pro ni nejšílenější den z týdne. Nejraději by ho prospala. Vygumovala. Vystříhla. Kdyby to šlo. Je sobota večer.

Libor Kořínek si za chvíli vezme z hromady čerstvě vyžehlených košil jednu s nějakou extravagantní barvou. Ty čistě bílé nosí zásadně jen do práce. K té extravagantní barvě si vybere nějakou ještě nápadnější kravatu, třeba zrovna tu, co mu ji manželka koupila k patnáctému výročí jejich svatby. On si to ale už dávno nepamatuje, stejně jako neregistruje, že ta hromádka nažehlených košil je pro něj vzorně připravená každou sobotu. Bere si totiž jen jednu z mnoha svých kravát a košil, které za posledních osmnáct let našly místo v jeho šatníku. A ty kravaty a košile mu všechny koupila jeho manželka Martina, ale to ho dnes už vůbec nezajímá. Tak si vezme tu kravatu od své ženy a uváže si ji na krk, kam ho za chvíli bude líbat jeho milenka. Vždycky ho líbá na krk. Když Martina dává ty košile prát do pračky, často kolem límečku vídá skvrny po její rtěnce. Občas zaregistruje i závan jejího parfému.

Martina se ho nemusí na nic ptát, mají dohodu. Každou sobotu odchází za svou milenkou strávit s ní noc, aby v neděli mohl obědvat se svou rodinou a pro své děti hrát roli vzorného manžela a otce. Je to jediná noc z týdne, kdy bývá pryč až do rána, jinak se dle dohody vracívá tak, aby stihl dát dobrou noc svým dvěma synům.

Každou sobotu sleduje Martina jeho prsty, jak dychtivě zapínají knoflíčky u košile, a představuje si, jak za pár chvil budou stejně dychtivě, možná snad ještě dychtivěji, rozepínat knoflíčky jiné... Sleduje jeho pohled. Zná ho. Takhle se tvářival, když spolu začínali chodit. Přesně takhle mu tehdy před osmnácti lety hořely tváře a měl přesně tenhle divně přítroublý výraz. Se stejnou pečlivostí se tehdy česal, holil, vybíral kolínskou... Jenomže tehdy to dělal kvůli ní.

„Sakra, není tu knoflík. Tos mi ho nemohla přištíť?“ Martina pohlédla na košili a rezignovaně mu podala jinou.

„Teď abych se převlíkal. Přijdu pozdě.“

Znovu mu pohlédla do tváře, ze které sálal chtíč tak moc, že kdyby nebyla hrdá, plakala by. „Snad na tebe počká, ne?“

Znechuceně odhodil původní kravatu; k téhle košili se nehodila. Obřadně a s posvátným výrazem vzal do ruky tu jedinou z kravát, kterou mu koupila ONA,

jeho milenka. Potom se přitrouble usmál a třesoucími se prsty udělal jeden velmi nepovedený uzal. „Krucí, je ještě nechozená,“ zaklel, když viděl své dílo.

„Je nová,“ poznamenala Martina a sklopila zrak, aby ji snad nepožádal o úpravu kravaty.

„Můžeš, prosím tě,“ naklonil se k ní se svým nepovedeným uzlem. Ruce se Martině třásly víc než jemu. Věděla dobře, že ji Libor večer líbat nebude. Možná ji už nikdy nebude líbat. Nechtěla si to sice přiznat, ale tahle možnost tu byla. Pořád však věřila, že ho to za nějakou dobu pustí. Že ho ta slečna omrzí a on se vrátí zase ke své rodině a všechno bude jako dřív. V tuhle chvíli to bylo to jediné, k čemu se mohla každou sobotu upínat.

Ať dělala, co dělala, každou sobotu se marně snažila usnout. Marně se zkoušela zabavit četbou, televizí nebo čímkoliv jiným. V postýlkách spali její dva synové a ona doufala, že tohle všechno snad jednou ocení. Že to není jen sebetřýznění, ale také oběť, která bude mít smysl. Že těm dvěma andílkům ještě o pár let prodlouží dětství a zachová iluzi šťastného domova. Kubovi bylo teprve šest, Martinovi necelé tři. Jak by jim vysvětlovala, že je jejich táta vyměnil? Že se odstěhoval, protože jeho láska k té ženě byla silnější a vroucnější než láska k vlastním synům? Vždycky, když si představila ten okamžik, kdy by něco takového musela svým dětem vysvětlit, znovu našla sílu pokračovat v té nechutné hře na rodinu a přežít další sobotní noc. Nejednou za tu dobu si vzpomněla na svého pana profesora ekonomie, který říkával, že člověk má vždycky nejméně ze dvou možností na výběr. Vždycky. Vzpomíná, jak se s ním hádávala, že to není pravda. Že jsou v životě situace, kdy má člověk jen jedinou možnost. A on trval na svém. „Kdepak, Martino. Vždycky minimálně dvě. To ovšem nic neříká o tom jaké dvě. Možnosti eliminujeme sami. Vždycky ale máme z čeho vybírat.“

Kolik má vlastně možností? Kromě té, kterou si dobrovolně vybrala, se jich nabízí ještě několik. Může sbalit kufry, vzít syny a opustit manžela. Nebo může sbalit kufry manželovi a vyhodit ho. Může zůstat, kde je, a podat návrh na rozvod. Může vzít nůž a podříznout ho jako králíka. Může si najít tu mladou nádheru a podříznout ji. Nebo si může najmout někoho, kdo tu špinavou práci odvede za ni. Taky může sbalit své kufry, vybrat účty a odjet někam do Karibiku. Nechat mu tady synky, ať se stará. Sama si může lehnout na bílé pláži na lehátko a popíjet piňacoládu. Musela se nad tou představou usmát. Nikdy by ji bývalo nenapadlo,

že těch možností je tolik. A to jistě ještě neobjevila všechny. Jenomže v tuhle chvíli pro ni existovala možnost jen jediná. Ještě to chvíli vydržet, kvůli dětem. Po letech ale musí uznat, že pan profesor se tehdy nemýlil. Možnosti eliminujeme sami a vždycky máme víc než jednu.

„Mám tě rád, ale už tě nemiluju,“ řekl Libor, aby vysvětlil příčinu svého počínání a snad i stav svého srdce a mysli. Ta věta bude Martině znít v uších, co bude živa. Má ji rád, ale už ji nemiluje. Co jí to vlastně řekl? Že se jeho láska k vlastní manželce zmenšila? Že se změnila ve zvyk? Že přešla v manželský stereotyp, co přicházívá u mnohých i daleko dříve než u nich? Že chce víc? Že s něčím takovým nepočítal, když říkal kdysi své ano? Když říkal, že ano v nouzi, že ano v nemoci, když sliboval, že dokud je smrt nerozdělí? On, takový logický a věčně chladně realistický typ muže, tak on věřil v lásku věčnou a dokonalou, která bude stejná po měsíci jako po osmnácti letech? Ale kdepak! Byla to jen fráze, která se prostě hodila. Ta fráze ve skutečnosti říkala, že nemá většího důvodu k rozchodu, až na ten jeden jediný, že se totiž zamiloval do jiné ženy.

Muži to prý mají složité, píše se všude. Jsou od přírody stvořeni k rozsévání svého semene a žít po celý život s jedinou samicí je pro ně vlastně utrpením. A co ženy? Jaké to mají vlastně ony? Opravdu si chlapi myslí, že ženská touží jen po tom, aby se upnula k jedinému chlapovi na celý život? Opravdu si myslí, že ženským neleze ten jejich po pěti letech na nervy? Že by radši nešly na rande s krásným, mladým, silným a vášnivým mladíkem? Že by se jim nelíbilo zažívat extázi vášní s někým, kdo nepotřebuje dvacetiminutovou stimulaci před sexem a tabletku viagry k tomu, aby vůbec vydržel deset minut? I ženám by se takový mladý sameček líbil a s chutí by si užívaly, ale většinou mají na krku své děti. Bráno opět z pohledu přírody, jsou to samice, a proto jsou jejich mláďata pro ně na prvním místě. Není to nic jiného než volba. A jak známo, samice doprovázená mláďaty, ta jaksí nemá zrovna ideální výchozí situaci pro nějaké flirtování nebo sexuální řádění. A tak se upíná ke svému samci, protože on by se měl podle zákona přírody o ni a mláďata postarat. Zatímco pro samici je těžké si i jen představit, že by svá mláďata opustila a šla za jiným, silným a úžasným samcem, samcům to problém nečiní. Zajímavé je i to, že když samec opustí svou rodinu a mláďata, společnost to akceptuje a považuje téměř za normální. Pokud ale něco takového udělá samice, je společností automaticky zavržena.

Martina se nad těmi úvahami musela usmát. Muži, že to mají složitě? Ženské to mají složitě!

Milovala ho, i když on ji už nemiloval. To bylo na tom všem ze všeho to nejhorší, že ho nedokázala ze dne na den přestat milovat jako on ji. Dokázala ho ze dne na den začít nenávidět, ale nedokázala ho přestat milovat. A oba tyhle hluboké city existovaly v jejím srdci vedle sebe, což by nikdy dříve neřekla, že by vůbec bylo možné.

O každém nedělním odpoledni měla pocit, že všechno zase funguje, a chtěla mu skočit do náruče. Chtěla ho obejmout a políbit, chtěla ho vzít za ruku, ale pak si vždycky uvědomila, že to je vlastně jen „jako“ a že už se ho nesmí dotýkat. Ostatně jí to dával dostatečně najevo, tím, jak se jí stranil a že se začal i v koupelně zamýkat. Slipy a ponožky si ale práť sám nezačal.

Jako muž a manžel se jí nedotkl už více jak půl roku. Kdyby měli větší byt, jistě by zavedl oddělené ložnice, aby se k němu v noci snad omylem nepřitiskla, když by ve spánku zapomněla...

20. 2. 2010

„Už to dlouho nevydržíme, tohle divadlo,“ řekl Libor a vzal si ze sobotní hromádky košil světle žlutou.

Martina na něj pohlédla trochu překvapeně. „Kdo my?“ hlesla.

„Já a...“ S napětím čekala, jak ji nazve. „... moje přítelkyně,“ řekl po chvíli zaváhání.

„Co chceš dělat?“

„Rozvést se. A odstěhovat se. Nechci žít dva životy,“ dodal s naprostou samozřejmostí.

Nejspíš ona nechce, pomyslela si. „A děti?“ zeptala se rozechvěle.

„Přežily to jiný děti, přežijou to i tyhle,“ odsekl a znechuceně odhazoval jednu kravatu za druhou, jak si nemohl vybrat tu správnou.

„Tuhle,“ podala mu tu jedinou a nejlepší ze všech. Pasovala dokonale. Naposledy ji měl na sobě na křtinách mladšího syna Martina.

„Radši tě zabiju,“ řekla chladně a stejně chladně a odevzdaně se u toho i cítila. Vůbec na to nezareagoval. Nejspíš výhrůžku ani neslyšel. Byl již myšlenkami někde úplně jinde. Ještě na něj krátce znovu pohlédla, jestli se snad nedočká nějaké reakce, potom zvedla ze země jeho špinavé ponožky a odešla s nimi.

„Do háje! Kvůli tobě se mi nepovedl uzel!“ zaklel Libor a nevěřicně zakroutil nad tím vším hlavou.

Zatímco on kdesi opětoval polibky, Martina sledovala své spící děti. Jak? Jak jim to jen vysvětlí? Téměř patnáct měsíců doufala, že to Libora buď přejde, nebo to ještě chvíli zvládnou společně před dětmi maskovat. A on teď chce celou tu iluzi štěstí rozbourat. Chce všechny její dosavadní oběti učinit zcela zbytečné a nesmyslné. Chce vyměnit ji i děti za nějakou mladou, krásnou, neokoukanou, zkrátka za nějakou „lepší ženu“. Za tu, co mu nebude lát za špinavé ponožky u postele, za zvednuté záchodové prkénko a za neumytou vanu po vykoupání. Za slečnu, co jistě nemá povislá ňadra po dvou porodech a dvou letech kojení, nemá strie na břicho ani tukové polštářky kolem pasu. Za nějakou, co mu bude dnes a denně říkat, jaký je úžasný a dokonalý muž i milovník, i když ve skutečnosti nestojí jako milenec za nic. Tehdy, když po měsících jejího snažení a vyčkávaní řekl, že chce rozvod, to bylo nejspíš poprvé, kdy pocítila, že ho už nemiluje. Tehdy poprvé pocítila, že ho už dokonce ani nemá ráda. Tehdy ho naplno začala nenávidět.

A čas běžel dál...

15. 3. 2010

Ručička na velkých hodinách ve třetím patře se pohnula a hlasitě cvakla. Zvuk se rozléhal celou nemocniční chodbou. Kovové cvak. Bylo půl dvanácté v noci.

Dveře operačního sálu se otevřely.

„Prý tu někde čeká manželka pana Kořínka?“ zeptal se doktor v zeleném operačním mundúru a pohlédl na obě ženy čekající přede dveřmi.

„Já jsem manželka,“ řekla Martina a přistoupila k němu.

„Ale se mnou čeká dítě...“ špitla slečna se slzami v očích.

Lékař si je obě dvě rozpačitě prohlédl a po chvíli nejistého váhání dodal: „Je na tom špatně. Nejbližších dvacet čtyři hodin rozhodne, jestli bude vůbec žít. Byla to těžká autonehoda.“ Pak opět zmizel za dveřmi operačního sálu.

Slečna se rozplakala. „Zrovna dostal předvolání k prvnímu rozvodovému stání, konečně to vypadalo, že začneme normálně žít! Říkal, že se už od vás bude stěhovat každým dnem ke mně. Že jste se dohodli.“

Martina na ni pohlédla s úžasem. „Jedni začnou žít, jiní přestanou...“, namítla a zadívala se hluboko do jejích očí, jako by snad doufala, že v nich najde odpovědi na otázky svého osmnáctiletého manželství.

„Ale vám to už dlouho přeci nefungovalo! Kdyby neodešel ke mně, odešel by k jiné!“ vykřikla slečna zoufale.

Ta slova Martinu zasáhla, protože si nikdy nevšimla, že by jim to už nefungovalo, dokud se neobjevila tahle mladá, krásná a atraktivní milenka. „To se tak milenkám říká, slečno, víte...“ Potom si vzala kabát a rázně zamířila k výtahu. Už chtěla být pryč z tohoto místa a hlavně pryč od té na první pohled šíleně nevinné a lepší ženy.

„Co budeme dělat?“ zaznělo najednou do noční chodby.

Martina na ni překvapeně pohlédla. „My dvě?“

Slečna rozpačitě přikývla.

„Nevím jak vy, já se jdu domů vyspat. A ráno si sem zavolám,“ řekla stejně chladně a bezcitně, jak by to nejspíš řekl on, kdyby na tom sále ležela ona, dosud jeho zákonná manželka.

Černovláska propukla v srdceryvný pláč a sesunula se na podlahu. „Nemůžu bez něho žít!“ vzlykala.

Bože, jak Martině připomínala ji samotnou ještě v nedávné době. Také si vždycky myslela, že by bez něj nemohla žít. Věřila tomu. A najednou ví, že bez něj klidně žít může. Bylo to nesmírně bolestné, ale zjistila, že její život na něm skutečně v žádném ohledu nezávisí, ač vždy byla přesvědčená o opaku. „Ale můžete.“

„A co naše dítě?!“ Slečna si mimoděk pohladila čerstvě se rodící břicho a upřela k ní veškerou svou beznaděj.

„A co moji synové?“ odvětila jí Martina suše.

Výtah cinkl a vzápětí se otevřel. Vkročila do něj a poslední, co viděla, než se dveře opět zavřely, byl pohled Liborovy mladé těhotné milenky, pohled zoufalejší než všechny soboty, které za posledního půl roku zažila, šílenější než všechny probdělé sobotní noci a bolestnější než všechna nedělní odpoledne.

Výtah těžce dosedl v přízemí nemocnice a Martina zůstala jen ztuhle stát. Vzpomněla si, jaké to bylo, když se o Libora k smrti bála, pokud se opozdil i jen o pět minut. Pak znovu stiskla knoflík – třetí patro.

Dveře výtahu se opět otevřely. Martina váhavě vykročila a vzápětí se překvapeně rozhlédla. Nebyla tam. Očekávala zhroucenou milenku na nejbližší sedačce,

ať se však rozhlížela sebevíc, nemocniční chodba byla prázdná. Že by odešla po schodišti? Rozpačitě procházela chodbou a nahlížela do každého jejího zákoutí. Když míjela dámské toalety, zaslechla zřetelné vzlykání. Nahlédla dovnitř. „Haló, jste tady, slečno?“

Vzlykání utichlo. Martinin hlas zněl jako volání do hlubin. Z kohoutku u umyvadla kapala voda a podpatky Martininých bot vydávaly zvláštní, klapavý zvuk. „Slečno?“ Martina jasně slyšela její dech. Pak se sklonila, aby nahlédla zesepda pod kabinky. Než se však stihla narovnat, dveře jedné z nich se otevřely.

„Chcete něco?“ špitla slečna.

Martina se narovnala a pohlédla na ni, uplakanou a zničenou. Kdyby zafoukal vítr, možná by ji odvanul. Celá se třásla. „Nepotřebujete pomoct? Třeba někam odvést?“ řekla nejistě a vzápětí si hned pomyslela, že musí být šílená, když si tady hraje na pečovatelku milenky svého muže. Ta se ale místo odpovědi opět rozplakala. Martina už z toho začínala být nervózní, a tak lehce zvýšila hlas: „Tak se seberte, ženská! Brečet bych tady měla já, nemyslíte?“

Milenka na ni pohlédla se zjevnými rozpaky. Po chvíli nekonečného mlčení vyhrkla: „Nemůžu se vrátit domů. Být tam úplně sama a čekat na telefon z nemocnice...“

Martina rezignovaně odložila kabelku do umyvadla poblíž a ruce si dala v bok, čímž získala pocit jakési vnitřní jistoty a opory. Přesně něco takového potřebovala, aby se mohla uvolněně a svobodně podívat. „Copak se něco změnilo? Jezdil k vám přeci jen o sobotách, ne?“

„To ale mělo právě skončit!“ vyhrkla. „Libor pro nás pronajal byt, odešla jsem od maminky, přestěhovala jsem se... On se měl nastěhovat během pár dní. Nikoho tam neznám...“ vzlykala.

Martina na ni konsternovaně hleděla. Je to ještě dítě, pomyslela si. Mladé, krásné, ale naivní dítě... „No tak vás odvezu zpátky k mamince, co vy na to?“ Snažila se být konstruktivní a nějak celou tu situaci vyřešit. Milenka se opět dala do usedavého pláče, což už Martině začalo pořádně lézt na nervy. Když pláč nepřestával, vybuchla: „Co? Tak co?! Maminka bydlí v Africe, nebo co je zase?!“

Milenka se na ni podívala a nešťastně zakroutila hlavou. „Je teď v lázních.“

„Tak máte nějakou kámošku, ne? Nebo ségru, bráčku, tetičku nebo co já vím?“ rozčilovala se Martina a v duchu se bála toho nejhoršího. Přeci není možné, aby milenka jejího muže skončila u ní doma. Není přeci tak pitomá, aby ji tam vzala, že ne?

Je-li život snad v něčem opravdu absurdní, pak v tom, že se nám dějí zásadně ty věci, kterých se nejvíce obáváme anebo je považujeme za nejméně pravděpodobné. A co hůř, občas my sami děláme takové věci, že bychom nikdy nevěřili, že jsme něčeho takového snad schopni. Martina ji tam na dámských toaletách zkrátka nemohla nechat. Tedy přesněji, mohla, ale nebyla toho schopná. Místo aby ji na těch záchodkách poslala do horoucích pekel, aby jí nakopala zadek a vylila si zlost za všechno, co se stalo, podepřela ji, posadila do svého auta a odvezla si ji domů. Cestou ji sice ještě mohla vysadit někde v temném lese, aby ji sežrali vlci, ale to už byla jen bujná fantazie než seriózní myšlenka. Ve skutečnosti cestou domů přemýšlela, jak tu mladou dámu představí svým synům, pokud se snad vzbudí a najdou ji tam.

A mladá dáma zatím na zadním sedadle jejího vozu usnula. Když na ni Martina letmo mrkla skrz zpětné zrcátko, měla chvíli pocit, že jí na zadním sedadle sedí mrtvola. Tak bílá byla. Hlava jí ležela v prudkém záklonu na opěrci zadního sedadla vozu. Pak si ale Martina všimla slz, které jí stékaly po tvářích a řinuly se z koutků zavřených očí. Mrtvolky nepláčou..., pomyslela si a prudce dupla na brzdy. Málem by minula vlastní čínžák! Auto prudce zastavilo a slečna na zadním sedadle málem skončila vpředu vedle Martiny. „Nestalo se vám nic?“ zeptala se po chvíli tupého zírání do prázdna Martina.

„Ne...“

„Tak já to zaparkuju a jdeme. Jsme doma...“ Při slově „doma“ se najednou obě trochu zarazily.

Martina odemkla, byt byl ponořený do nehlubší noci. Hned se k ní přihnala Hedvika, a když v předsíni spatřila neznámou slečnu, překvapeně se podívala na Martinu.

„Ahoj! Tak co?!“

„Operovali ho. Ráno budou vědět víc.“ Martina si dobře všimla Hedvičina zkoumavého pohledu, a proto na vysvětlenou ještě dodala: „To je Liborova milenka. Dnes u nás přespí.“ Hedvika se rozpačitě zadívala Martině přímo do očí. Ta ten tlak nevydržela a bouchla: „Chceš k tomu nějaký vysvětlení, nebo co? Jestli jsi moje kámoška, tak jí prosím tě rozestel v Liborově pracovně a pak běž. Ráno ti zavolám...“ Hedvika z ničeho nic Martinu pevně objala a ta jí do ucha pošeptala: „Nezvládnou jí připravit postel... Nechci jí povlíkat peřiny!“

Hedvika poplácala Martinu po zádech a pak se zpříma podívala na roztrěsenou slečnu, která takřka bez dechu a hnutí ještě pořád stála přímo za dveřmi. „Vypojdte se mnou. A potichu. Děti vás vidět nemusí.“

Martina už seděla v kuchyni u velkého hrnku čaje, z něhož se linula i silná vůně slivovice, když se k ní Hedvika vrátila. „Hotovo?“

Hedvika na ni pohlédla a udělala poněkud zvláštní grimasu. „Jen co jsem jí povlíkla postel, zalezla tam a usnula snad dřív, než jsem stihla odejít...“

„Dík.“

„Zbláznila ses? Proč ji sem taháš? Tobě přeskočilo, nebo co?“

Martina se napila čaje a chvíli váhala s odpovědí. „Asi jo.“

Hedvika si konsternovaně přisedla ke stolu a vzala Martinu za ruku: „Vzpa-matuj se!“

Martina si znovu pořádně lokla z hrnečku a pak dodala: „Nechtěla jsem si ji brát domů. Ale celé se mi to tak nějak... vymknulo.“

Hedvika jí dala pusu na čelo, stiskla jí pevně ruku a pak se zvedla od stolu. „Musím jít. Za tři hodiny vstávám do práce. Zavolej. Kdykoliv! Jasný?“

Martina přikývla a vděčně se pousmála. Dobře věděla, že pro život jsou ze všeho nejcennější přátelé, kteří dokáží kdykoliv pomoci bez ohledu na to, jestli souhlasí, považují nás za blázný nebo nás snad nechápou. A hlavně, kteří nechtějí žádná vysvětlování. A taková byla Hedvika. Když za ní zaklaply dveře, rozhostil se v Martině pocit hlubokého zoufalství. Nedovedla si ani trochu představit, co přinese ráno.

Nemohla si pomoci, Martina ji musela škvírou mezi dveřmi od koupelny pozorovat. Libor rozhodně neměl špatný vkus, napadlo ji při pohledu na to mladé ženské tělo. Prsa měla pevná, žádná celulitida, krásně klenutá lýtka, dokonalý zadeček, snad jen to rašící břicho z ní začínalo dělat skutečnou ženu. Jinak vypadala spíš jako mladíčka víla z pohádky. Uvidíme za osmnáct let, pomyslela si. „Až se umyjete, snídaně je na stole,“ řekla směrem ke koupelně a ještě jí podala lehký saténový župánek, který od Libora dostala chvíli před tím, než se svěřil, že se zamiloval do jiné ženy.

„Máte úplně stejný jako já...“, podivila se slečna.

„Úplně ne. Můj je nejméně o tři velikosti větší,“ dodala Martina rezignovaně při pomýšlení, že jim oběma koupil stejný dárek, aby si ušetřil námahu.

Když v tom župánku přišla ke kuchyňskému stolu, skoro by si mohl neznalý pozorovatel myslet, že právě zasedá ke snídani matka s dcerou. Působila zranitelně a ve velikosti 44 se zcela ztrácela. „Už jste tam volala?“ zeptala se, sotva usedla k prostřenému stolu.

Než stihla Martina cokoliv odpovědět, rozezvnil se telefon. Chvilí zaváhala a pak se rozhodla nechat telefon zvonit. Nechtěla tento rozhovor přerušovat. „Ano. Nevěděla jsem, jestli chcete na chleba sýr nebo šunku, tak si vyberte sama,“ ukázala Martina na balíčky ležící na stole.

„A jaký to je?“ visela na ní očima.

„Tuším, že šunkový salám a třicetiprocentní eidam,“ řekla Martina a byla si přitom moc dobře vědoma, že tam ta otázka nemířila.

„Už je mu líp?“ naléhala slečna.

Martina se na ni podívala a chvíli zaváhala co odpovědět. Potom jen špitla: „Už mu je líp.“ Zrovna, když se mladistvá ruka natahovala po salámu, Martina dodala: „K ránu zemřel.“

Ruka se zastavila v půli cesty a salám zůstal ležet na stole nedotčen. Vytřeštěné oči té krásné mladé milenky zmateně hledaly opěrný bod, o který by zastavily svou nevyřslovnou paniku. Z hrdla jí vyšel zoufalý výkřik. „Ne! To ne!“ Potom utekla zpět do koupelny a tam se zamkla. Ve stejnou chvíli, jen pár sekund poté, co dozvnila pevná linka telefonu, začal Martině vyzvánět mobil. Sáhla po něm, a aniž by se podívala, kdo vůbec volá, vypnula ho. „Sakra, teď ne!“

Po osmnácti letech manželství byla Martina Kořínková najednou vdova. To znělo rozhodně lépe než „odkopnutá“ manželka, co dosloužila podobně jako starší model automatické pračky nebo myčky či snad sporáku, ale nesnívalo to z ní ten hrozný okamžik, kdy bude muset svým dvěma synům oznámit, že jejich táta už není. Místo něj teď mají doma jeho zhroucenou těhotnou milenku. S každou další myšlenkou cítila absurdnost celé téhle životní situace a přemýšlela, jak s ní vlastně naloží. Z koupelny se stále ozývalo hlasité vzlykání, což Martinu naplňovalo klidem, protože pláč nejen pomáhá, ale také značí, že ta osoba v jejich koupelně stále ještě žije a že nevyvedla žádnou hloupost.

I Martina chtěla brečet. Tak strašně moc chtěla brečet! Nebyla si příliš jistá důvodem svého pláče, ale brečet rozhodně chtěla. Kdyby si Libor nenašel tuhle mladou vílu, co se právě hroutila v jejich bytě, bývala by asi v tuhle chvíli cítila mnohem větší bolest, než jakou skutečně v sobě měla. Možná by svůj pláč už dávno nedržela na uzdě. Kdyby umřel jen za trochu jiných okolností a v trochu jiném okamžiku, byla by více nešťastná a bezradná, než v tuhle chvíli byla. Nejspíš by objala své syny, přitiskla je k sobě a plakala by spolu s nimi. Cítila by stejnou bolest.

Jenomže tak to není. Hrozně moc by chtěla brečet, ale z nepochopitelných důvodů to nejde. Ani slza. Jen suchá, ztrhaná a utrápená tvář. Pláč v koupelně utichl. Všimla si toho po kratičkém okamžiku, když ji hrobové ticho probralo z rozjímání. Vstala od stolu a tiše se přiblížila ke dveřím od koupelny.

„Jste v pořádku?“ Ticho. Z koupelny se neozvala ani hláska.

„Haló, jste v pořádku?“ zopakovala Martina již o něco naléhavěji.

Po několika sekundách ticha, které se zdály nekonečné, se pohnula klika a dveře se pomalu otevřely. Slečna tam stála s očima tak rudýma, že kdyby je měla podlité krví, nebyla by na tom hůř.

„V pořádku?“ zopakovala slečna dotaz nesměle. Potom se zcela bez nejmenšího varování sesunula k zemi jak kostičky domina. Omdlela. Opět začala vyzvánět pevná telefonní linka. Zkrátka jedno z nejhrošších dopolední, které Martina ve svém životě kdy zažila.

„Co teď?“ proletělo Martině hlavou. Bože, jak ráda by i ona omdlela! A mohly by takto chvíli v bezvědomí ležet na podlaze a pak se probudit každá ve své posteli a všechno by bylo jako dřív... tedy ne jako dřív, ale tak, jak by to být mělo. Ona, krásná a mladá, našla by si nějakého krásného a mladého, neúčastnila by se rozbíjení cizího štěstí. Nekradla by muže od rodin a otce od dětí. A Libor by se nezabil při autonehodě a jejich rodina by žila dál, šťastně, až do nejdelší smrti... A jestli neumřeli, žijí tak dodnes... Blbost. Martina se vrátila zpět na zem. Sedla si do dřepu a jemně odhrnula zemdlené krásce havraní vlasy z obličeje. Byl opět tak moc bílý, že tentokrát by skutečně mohla být mrtvá. Ale nebyla. Vzápětí otevřela oči. Zdálo se, že je „v pořádku“. Vzájemně se opřely jedna o druhou a tiše usedly zpět ke stolu. Káva v konvici byla ještě teplá. Telefon konečně přestal zvonit.

„Musím to nějak říci dětem,“ řekla Martina do ticha. ONA si jen pohladila své malé břicho. „Ráda bych, abyste tu tou dobou už nebyla,“ špitla ještě. ONA na ni jen pohlédla a očima dala najevo, že rozuměla. Neřekla však nic. „Chci, abyste odešla z našeho bytu...“ řekla Martina, aby to bylo jasné. „A z našeho života...“ dodala.

Nato se ONA zvedla od stolu, odhodlána skutečně odejít, ale byla velmi slabá a nejspíše zavravorala. „Ne hned! Dejte si kafe, vzpamatujte se a pak...“ sklopila Martina oči. Povzdechla si. „Pak jděte...“

Od chvíle, co slečna omdlela, nepromluvila už ani slovo. Když za ní zaklaply dveře a skutečně zmizela z jejich bytu, žádná úleva se nedostavila. Jen prázdnota. Šílená, hluboká, neznámá a nikde nekončící prázdnota. Náhle si Martina uvědomila,

že nezná ani jméno té slečny, ani adresu, nemá na ni telefon, že o ní neví vůbec nic. Zmateně a ještě plna toho překvapivého pocitu prázdnoty v hloubi svého nejvnitřnějšího já, vyběhla za ní na ulici. Když za sebou zavírala dveře, pevná telefonní linka v jejím bytě opět začínala vyzvánět.

„Počkejte! Dejte mi na sebe alespoň kontakt. Budu vyřizovat pohřeb a tak...“ Žádný chytřejší důvod Martinu v tu chvíli nenapadl.

ONA jen mlčky sáhla do kabelky a vytáhla svou vizitku. Třesoucí se rukou jí vizitku podala. Stálo tam: „Zuzana Krejčíková, asistentka, Ekochrom.“

Bože, neměl ani tolik fantazie, aby si nabalil někoho jiného než sekretářku z firmy, kde pracoval! Když zvedla Martina oči od vizitky, Zuzana Krejčíková, asistentka firmy Ekochrom, již mizela v dálce.

První sobotní večer. Úplně první večer, kdy Martina s naprostou jistotou věděla, že je sama proto, že je sama. Ne proto, že její muž tráví právě svůj čas s milenkou. Hromada vyžehlených košil zůstala nedotčená. Dnes si Libor žádnou nevezme. Dlaní přejela tu zcela na vrchu. Vzpomněla si, kdy ji měl naposledy na sobě. Tehdy ještě věřila, že spolu budou, dokud je smrt nerozdělí. Ta myšlenka se jí teď zaryla hluboko do hrudi, když si na to vzpomněla.

Stáhl se jí krk a sevřel žaludek. Musela si sednout. Nakonec to splnili. Byli spolu, dokud je smrt nerozdělila. Alespoň papírově. Teď před ní ta hromádka papírů tiše ležela. Oddací list, Liborův úmrtní list, rodné listy synů... Člověk by čekal, že se jí po tom všem uleví. Ale ta zatracená úleva ne a ne přijít. Takhle to přeci nemělo dopadnout. Teď by měl někdo zmáčkнуть knoflík a přetočit ten film zpátky, někam na začátek. Nebo alespoň zpátky do bodu, kdy se to všechno začalo hroutit. Možná, že to bylo ve chvíli, kdy uvěřila, že tohle její manželství je už navždy. Ve chvíli, kdy se přestala bát, že si najde jinou, že se zamiluje a odejde. Ve chvíli, kdy začala věřit, že na něco takového jsou oba už moc rozumní. Zvonění telefonu. Vrátilo ji zpět do reality. Na moment zaváhala, jestli hovor přijmout. „Prosím?“

„To snad nemyslíš vážně, že se mě ani nezeptáš, jak bych si představovala Liborův pohřeb!“

Tchyně. Má více méně pořád stejný tón v hlase. Celé manželství byla úsečná a nepřijemná. Vždycky si pro syna představovala lepší partii než zrovna Martinu. Neměla tu správnou rodinnou historii...

„Tak slyšíš? Doufám, že tam dáš pořádné věnce! Jeden rozhodně od kluků, se širokou stuhou! Bude tam něco jako »Od milujících synů«, ne? Co by si řekli lidi? Tak slyšíš?“

„Ne,“ odpověděla Martina rozhodně. Tchyni to zaskočilo, nastalo sekundové hrobové ticho.

„Jak jako? Jak ne? A co tam teda chceš nechat napsat?“ vzpamatovávala se zvolna.

„Co třeba nic?“ řekla důrazně Martina.

„Žádný věnec?“ zděsila se tchyně.

Zdálo se, že právě věnec s velkou stuhou a nápisem »Od milujících synů« byl pro tchyni v tuhle chvíli extrémně důležitý. Chová se takhle matka, která ztratí svého jediného syna? Skutečně takhle? Míra její bolesti musí být nepochybně dalekosáhle větší než bolest odkopnuté, leč dosud zákonné manželky. Zatímco pro matku to stále byl ten stejný a milovaný a nikým nenahraditelný syn, pro ni to byl už jen hajzl a zmetek. Arogantní zmetek, který bezcitně vyměnil své dva syny za chtíč a touhu po změně. Za chvilkovou rozkoš. Za touhu dokázat si, že je ten skutečný mačo a alfasamec. A za to by měl dostat věnec od milujících synů? Kdyby to bylo spravedlivé, měl by dát něco on jim.

„Nebojte se, maminko, dostane věnec,“ vzdychla si Martina.

„Se stuhou? S nápisem »Od milujících synů«?“ naléhala tchyně.

Martina rezignovala. Je-li to pro tchyni tak důležité... Unaveně zopakovala: „Se stuhou. S nápisem. »Od milujících synů«.“

„A od tebe dostane co?“ Ta otázka Martinu vyvedla z míry.

„Ode mne?“

„Jsi snad jeho manželka, ne?“

„Ale nežili jsme spolu. Měli jsme před rozvodem. Copak to nevíte?“

„Kdyby – chyby. Nerozvedli jste se. Viděla bych to na věnec se stuhou »Navždy s láskou vzpomíná manželka«.“

Martině přeběhl mráz po zádech, když to slyšela. »Navždy s láskou vzpomíná manželka«? Dělá si z ní snad tchyně legraci?

„Přispěju ti samozřejmě i věncem za sebe. Chci veliký, s bílými orchidejemi, nic umělého, živé květy. A velikou stuhu se zlatým nápisem »Od maminky«. Pohřeb má jen jednou za život. Nebudu na tom šetřit.“

To je celá ona. Vždycky takhle uvažovala. Na prvním místě vždy bylo, co si řeknou a pomyslí lidi. Musela být za všech okolností jako ze škatulky. A kdyby

doma snad žrali hovna, nikdo to nesměl poznat. Musela být stále dámou. Nebude přeci šetřit na pohřbu svého jediného syna, vždyť co by si řekli lidi...

„Ale já nevzpomínám s láskou,“ vzdorovala Martina.

„Prosím?“ zeptala se tchyně vyjeveně, jako by se zrovna dozvěděla, že celá ta smrt je jeden velký omyl.

„Vzpomínám na něj s obrovským pocitem hořkosti. Zranil mě. Vykašlal se na své děti. Odložil svoji rodinu jako ochozené boty. Nebudu se přetvařovat.“ Tchyně zmlkla. A mlčela skutečně dlouho. „Maminko, jste tam?“ Tchyně stále mlčela. „Haló, maminko?“ Ve sluchátku se ozvalo zachrchlání. Pak konečně promluvila.

„Zastavím se za tebou. Můžu?“

„Jistě že můžete, maminko.“

„A neříkej mi maminko. Když tě nebolí jeho smrt, neříkej mi tak.“

Celý den se připravovala na to, že jim to řekne. Záměrně si to schovala na víkend, protože doufala, že budou mít na sebe více času. Měli ho habaděj, ale ona ne a ne jim to říct. Přitom šlo o jednu jedinou větu, která měla znít: „Kluci, váš táta umřel.“

Nalila jim teplé kakao, nakrájela na talířky čerstvě upečenou bábovku. Vždycky pekla, když v sobě něco řešila. „Kluci...“ Zvedli k ní hlavy. Kuba ji ani nenechal domluvit.

„Mami, neboj, nebudu hltat.“ Musela se tomu usmát.

„Ty kecko, to jsem říct nechtěla.“

„A co teda, mami?“ Martin na ni upřel své obrovské hnědé oči.

„Já... Já jsem vám chtěla říct, že...“ Zvonek. Sakra! Vztekla odhodila utěrku, kterou nervózně žmoulala v ruce, a běžela otevřít.

„Babi!“ vykřikl vzápětí Martin a skočil tchyni přímo do náruče.

Ta ho objala, pohladila po hlavě a postavila na zem. „Chudátka, sirotci nebohý. Děti moje zlatý.“ Kubík na ni upřel tázavý pohled.

„Maminko, totiž... Oni to ještě...“ zaskočeně koktala Martina.

Tchyně si křečovitě přitiskla dlaň své pravé ruky na hrud. „Můj ty Bože! Ještě nevědí, že jim umřel táta?“

Kuba sebou cukl a vzápětí se začal dávit bábovkou. Jen co dostal velkou herdu do zad, hystericky zaječel. „Co je s tátou?!“ Martínek se díval stále vyděšeněji a začal se tisknout ke zdi.

„Tak to vám moc děkuju, maminko!“

Tchyně najednou nebyla schopná ze sebe vypravit slovo. Jen koktala. „Ale já... Proboha... Já...“

„Kubásku, tatínek...“ nestihla doříct. Kuba prudce vstal od stolu a s brekotem utekl na záchod. Tam se zamkl. Martin začal vzápětí plakat také, ale toho stihla Martina vzít alespoň do náruče a chlácholit ho. „Neplakej, Martínku, tatínek je teď v nebičku a bude se odtamtud na nás dívat.“

„Jako Ježíšek, mami?“ upřel k ní uplakanou tvář Martin.

„Tak nějak,“ hladila ho Martina po vlasech a starostlivě sledovala dveře od záchodu, za nimiž se ozývalo hlasité vzlykání. „Maminko, mohla byste, prosím...“ předala tchyni Martínka do náruče a sama šla přímo k těm dveřím. „Kubíčku, když vylezeš, všechno si to hezky vysvětlíme,“ naléhala starostlivě.

„Táta umřel? Jak to, že umřel? Jak umřel?“ vzlykal nepřetržitě Kuba.

„To se tak...“ Nedořekla. Kdosi opět zvonil.

„Máš tu dneska rušno, děvenko!“

„... někdy stává, Kubíčku.“ Jak je jen možné, že tchyně mají talent všechno tak úžasně okomentovat? Ano, má tu dnes rušno a to hlavně díky ní. Nicméně netuší ani v nejmenším, koho to sem čerti nesou zrovna v tuhle chvíli. Nikoho nečeká. Martina se rozhodla drncivý zvuk ignorovat. „Vylez, Kubo, prosím tě. Popovídáme si.“ Chvíli bylo hrobové ticho a potom se ozvalo cvaknutí klíče v zámku. Kuba odemkl. Vzápětí se dveře od záchodu otevřely. Martina ho hned objala. Drncení neustávalo.

„Tak otevře někdo?“ naléhala tchyně.

„Můžete klidně otevřít,“ odsekla jí Martina a dál konejšila Kubu, který zabořil svou hlavu hluboko do její náruče. Tchyně otevřela.

„Musím s vámi mluvit,“ ozvalo se zpoza vchodových dveří.

„Kdo jste?“ zeptala se tchyně pohupujíc rytmicky s Martínkem ve své náruči.

„Ne s vámi. Tady s...“ ukázala na Martinu, která se vzápětí otočila za povědomým hlasem.

„To je slečna Zuzana Krejčíková, maminko. Měly byste se asi seznámit. Za pár měsíců vám totiž porodí další vnouče,“ řekla Martina lehce ironicky.

Tchyně zbledla a na pár sekund jako by i ztratila rovnováhu a lehce zavrvala.

„Prosím?“ zasípala vzápětí.

„Nemusíte se bát, slečno. Ta dáma by se bývala, dřív nebo později, stala vaší tchyní...“

Celá situace byla tíživá jak obrovský balvan. Všechno to mělo proběhnout úplně jinak. Tchyně odložila Martina na zem. Pak se rozpráhla a slečnu Krejčíkovou udeřila dlaní přímo do obličeje. Vlepila jí pořádnou facku.

„Je těhotná, Ježíši!“ vykřikla Martina.

Vzápětí do ní vjela zlost všeho světa a tchyni vyšoupla ven z bytu. Dveře se za ní s obrovským prásknutím zavřely. Slečna Krejčíková stála jako přimražená a stále se ještě držela za tvář, Kuba znovu utekl na záchod a zamkl se tam. Martin se opět pustil do pláče. „Babičko!“ naříkal.

„Táto!“ kvílel ze záchodu Kuba.

Tchyně rozčileně bušila na dveře. „Pusť mě dovnitř, Martino. Musíme si to všechno vyříkat!“

Otázka „Půjdete dál?“ zněla v tuhle chvíli sice hodně absurdně, ale byla vcelku na místě. Oči dvou čerstvě „ovdovělých“, jedné manželky a jedné těhotné milenky, se setkaly. Zuzana rozpačitě pohlédla na dveře za svými zády. „A co ona?“

Martina pokrčila rameny a pak pěstí bouchla do vchodových dveří, takže vytrvalé bušení na chvíli ustalo. „Běžte domů, maminko!“

V nastalém tichu bylo ještě chvíli slyšet, jak tchyně za dveřmi přešlapuje, ale pak už se chodbou jen nesl zvuk vzdalujících se kroků. Pak se Martina rozhlédla. „Musím nejdřív uložit děti a trochu tady tu situaci zvládnout.“

„Mám přijít jindy?“

Martina zakroutila hlavou. „Když už jste přišla, asi to je důležitý, ne?“ Slečna nesměle přikývla.

Slečna seděla v kuchyni a ani nedutala. I když tam mohla takhle sedět nejméně hodinu, čas šel spíš mimo ni. V hlavě se jí honily události posledních dní. Najednou pomalým krokem vešla Martina.

„Už usnuli?“

Martina nesměle kývla. „Kubíček dlouho plakal. Přece jen to chápe víc než Martínek. Chtěla jsem jim to říct sama... a... nějak jinak...“

Zuzana Krejčíková nechápala. „Co říct?“

„Že Libor už není,“ vzdychla Martina.

„A ona jim to řekla...“ zarazila se slečna.